

det, Kasserne har, er en Formue paa 37 Mill. Kr., men af denne Formue er ca. Halvdelen udestaaende Fordringer, som ikke er livkide den Dag, en Epidemi rammer vort Land.

Jeg skal saa til Slut fremkomme med et Par Bemærkninger. Den ene vedrører Bestemmelsen i § 2 om § 9-Udvalgets Competence. Denne er jeg i høj Grad bekymret for. Vi har jo haft det saadan hidtil, at § 9-Udvalget var den afgørende Myndighed — dens Afgørelser kunde dog indankes for Ministeriet. Nu staa der, at for § 9-Udvalget forelægges i Tvivlstilfælde Spørgsmaalet, om et Medlem kan vedblive at være Medlem af Sygekassen eller ikke. Men Udvalgets Beslutning er ikke afgørende, den indsendes til Sygekasseinspektøren, som for Fremtiden træffer den afgørende Bestemmelse. Altsaa, mens tidligere § 9-Udvalget havde Afgørelsen under Appel til Ministeren, saa skal det nu være saaledes for Fremtiden, at det kun skal udtale sig om Spørgsmaalet, om en Families økonomiske Forhold vedblivende skal tillade, at de fortsat er nydende Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse, men den afgørende Beslutning træffes af Sygekasseinspektøren alene. Jeg er i nogen Grad bekymret for denne Bestemmelse. Jeg tror, det havde været bedre at blive ved den gamle Ordning, da jeg tror, at et Nævn paa 3 Medlemmer altid yder større Sikkerhed og større Betyggelse, end naar det er en enkelt Mand, der skal træffe Afgørelsen. Jeg er naturligvis ikke blind for, at der er Ret til at appellere til Ministeriet, men det er en Ting, som har vakt Bekymring i Sygekassekredse, jeg kan godt sige, over hele Landet, og derfor henleder jeg den højtærede Sundhedsministers Opmærksomhed paa denne Bestemmelse.

Den anden vedrører Bestemmelsen om, at § 9-Udvalget mindst hvert tredje Aar skal sammenligne Sygekassernes Medlemslister med Skatteligningen. Det anser jeg for fuldstændig uigennemførligt. Det er økonomisk uforsvarligt overfor Kasserne, idet de store By-Sygekasser vil faa en meget betydelig Lønudgift til Ekstramedhjælp, en Lønudgift, der ikke kommer til at staa i noget rimeligt Forhold til den Besparelse, som Statskassen vil kunne opnaa ved denne Reform ved at faa nogle faa Medlemmer smidt ud af Kasserne. Dertil kommer, som den højtærede Minister vil have set i Sygekasseinspektør Borbergs Skrivelse, at Sygekasseinspektøren forbeholder sig en betydeligt større Medhjælps-sum, for saa vidt dette gennemføres. Alt-

saa, Sygekasseinspektøren er som Praktiker klar over, at det vil komme til at koste grumme mange Penge. Men foruden Sygekasserne og Sygekasseinspektoratet vil det ogsaa koste Københavns Kommune og alle alle andre Kommuner en Masse Penge. Tænk Dem, ærede Medlemmer i dette høje Ting, at jeg med nogle og halvfemsindstyve Tusinde Sager under Armen stiller oppe hos Skattedirektøren og siger: Maa jeg se, hvad disse 97 000 er sat i Skat til? Tror De ikke, det vil koste en uhyre Mængde Penge? Det tror jeg, som i Praksis har med Skattevæsenet at gøre, og jeg skal sige, hvorfor det vil gaa saadan. Det vil det, fordi, som jeg sagde før, Forslaget er teknisk uigennemførligt, idet man maa erindre, at Skatteligningen fastlægges altid for den Bopæl, den paagældende havde den 5. November Aaret forud for det Skatteaar, i hvilket Skatteligningen finder Sted, og med de mange Flytninger, der altid finder Sted her i Landet, vil Sygekassernes Kartotek blive splittet paa en saadan Maade, at det vil være ganske uforsvarligt. Man vil blive nødt til at forandre det fra at være en Medlems-Nummerfortegnelse til at være en Gade-, Vej- og Alléfortegnelse, efter københavnske Forhold, for de store Kassers Vedkommende og paa samme Maade i de større Provinsby-Kasser. Jeg tror derfor, det vil være bedst at gaa bort fra den Tanke. Der kan opnaas lige saa stor Sikkerhed, tror jeg, ved Udsendelse af Spørgeskemaer, som Medlemmerne er pligtige til at udfylde paa Tro og Love og bekræfte med Underskrift. Det vil formentlig være en mere fremkommelig og alligevel fuldt paalidelig Vej.

Det er ikke rigtigt, som Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard, for et Øjeblik siden sagde her fra denne Talerstol, at nu gaar det paa bedste Beskub. Aa nej, det gaar saa sandelig ikke paa bedste Beskub. Jeg fik den 10. Januar 1925 en Skrivelse fra Sygekasseinspektør Borberg, hvori han fremsætter Ønsket om, at 983 Medlemmer i Sygekassen „Fremtiden“ maa blive slettet paa een Gang. 983, det kan vist ikke kaldes en Detailforretning. Jeg tror ikke, man kan kalde det, at det gaar paa bedste Beskub. Nej, der vaages fra Sygekasseinspektoratets Side over, at der ikke finder nogen Usømmelighed Sted, men der vaages ogsaa af Sygekassernes ansvarlige Ledelse over, at der ikke sker Urimeligheder og ikke finder Usømmelighed Sted. Men naturligvis, jeg maa forudsætte, at man fastholder det af Sygekasseinspektoratet gennem alle dets hittidige Virkeaar, formentlig i Overens-